

(המשך מעמוד 23)

רשמם תוך כדי הפגזות המצרים, והם מספרים כי ככה זה כל היום והלילה. הם כבר למדו להבחין בין הפגזים לפי השריי קות, יודעים מתי הוא עובר מעליהם וייתן טווח רחוק ומתי הוא ינחת קרוב, ורק אז הם נשככים. לפתע מודיע רוני כי טנק שלנו נפגע בקודה מסוימת הגייס שלי ושל גבי יוצאים לחלצו. באמצע הדרך חלה תקלה בגייס של גבי והוא עובר לגייס שלי במקום אחד שירוד. מגיעים לגבעה האמורה שעליה טנק בוער, ולירו כמה גופות ללא תנועה. עוצרים את הגייס לרגלי הגבעה ואני עולה ברגל לבדוק מה המצב. למעשה רצתי, וראיתי כי השניים כבר מתים חוזר לגייס. נוהר לחמוק בין הפגזים הנטפלים על הגבעה, מדווח לרוני כי המדובר בהרוגים ולא בפצועים, ולכן אין טעם לסכן את הגייסים כפינוי ויש זמן להמתין לוחל"ם הפינוי שיש להם מגן שריון.

הטנק נפגע בטיל, ומכאן כי כל רכב שיגש אליו מסתכן גם הוא. כאשר החל הטנק לבעור החלו המצרים להפגין אותו. ידעו שינסו לחלוץ את הנפגעים. רוני מור רה לנו להתרחק מאזור ההפגזות. אבל כעבור דקה מתקשר שוב: מסתבר כי בכיסו של אחד ההרוגים נמצאת דיסקיטת זהביא את הדיסקיטת. חוזרים שוב לרגלי הגבעה. אני רץ למעלה. לסתם אני רואה גייס מנהלתי עור לה ועמד ליד הטנק הפגוע כשממנו יורד

הביאה ערימות של ירקות ופירות לכולם. אנו אוכלים בכל מה מלפפונים ואשכוליות. אפילו לחם בן חמישה ימים עטוף בניילון טעים לנו ביותר. אבל הפריט העיקרי הוא הגור שהיה מצוי בשפע במוצב והזין אותנו כמה ימים.

הולכים לישון לאחר שאירגנו תורנות שמירה. בשתיים בלילה מעירים אותי. צריך להוביל את החוליה הטכנית לאחד הגדודים לתקן טנקים. נוסעים ומוצאים את המג"ד. הוא טוען כי לא ביקש כל חוליה טכנית ואין לו מושג למה באנו. אנו מתווכחים איתו. אחרי הכל, לנסוע סתם משתיים עד ארבע בבוקר לחינם, זה לא נעים ביותר. פתאום הוא נזכר שביקש חשמלאי ומשום מה שלחו לו מכונאים. למזל מסתבר שאחד מאיתנו הוא גם חשמלאי, והכל בא על מקומו בשלום. חוזרים בחמש לחניון, כבר אין טעם לישון כי בחמש וחצי השכמה.

יום רביעי, 10.10. מייד לאחר הקימה יצאנו לתצפיות. נתנו לנו מישקפת גדול לה. הרואה כל דבר עד למרחק 20 ק"מ לומטר. אנו לוקחים אותה למוצב התצפית. לשם יוצאת המחלקה של גבי ומנחם עם רוני. אחרים, ואני בתוכם, יוצאים עם מישקפות-יורה רגילות. עולים על עמדות תצפית לפני הטנקים שלנו. מנסים לגלות ולאחר קנייטילים נגד-טנקים.

אני נמצא על גבעה גבוהה בקצה הדרומי של גדוד הטנקים. זחלנו אל הגקודה הר גבוהה ואנו שוכבים וצופים. כל שעה, שעה

לרגע על קו רכס. פתאום ראינו טיל זוהר טס אלינו. ברגע האחרון הכנסתי למהלך אחורי וברחתי מתחת לקו הרכס, כשה טיל פוגע במרחק כמה מטרים מן הגייס עכשיו, על הגבעה, התעופפו הטילים ישר מעלינו אל הטנקים שלנו שמיהרו להסיר חלק מקו הרכס.

לפתע ראינו טיל אחד עף גמוך מאוד. עמוט. שעמד על קצה הגבעה, נשכב על הארץ ונדבק לקרקע, והטיל חלף עשרים סנטימטר מעל גופו כאשר החוט נשאר על גופו.

לקראת ערב התקרב זחל"ם שחיפש את המיפקדה. הראינו לו את הכיוון, והזתרגנו אותו מן הטילים. הוא אמר כי ימתין לחשיכה ונסע עם הזחל"ם אל הגבעה ממול. שם נעמד ליד הקצה שלה, גלוי למצרים. לא הסקנו להוציא הגה וראינו טיל עף לעברו. אנשי הזחל"ם מיהרו לקיפוץ ממנו. ראינו את הטיל פוגע במרכו חבורת האנשים הבורחים. מתרסק על אחד מהם. מיהרנו אליו עם אלונקה אבל היה מאוחר מדי. התרסק במקום. עוד שניים נפצעו קל.

החושך שירד מייד הציל את הזחל"ם מטיל שני.

כנסנו חזרה לגייס ונסענו לחניון הלילה. פונים לאפסנאות לבקש נרות עשן או רמוני עשן. עוברים בדרך ליד גייס של המחלקה הנמצא בצומת ליד אחד המוצבים. אחד החיילים, ניצן, ניגש

שמעתי אותו ולא הגבתי. חזרתי לגייס וחשבתי על אשתו צפורה ושלושת ילדיה. כמה דקות נסיעה ולא התגברתי. הטחתי את ראשי בדופן הגייס ובכיתי. חשבתי על ידידי, שאולי שוכב פצוע ואין בידי לעזור לו. ביקשנו לתת לנו לחלצו, אבל המפקד סירב, ובצדק.

חשבתי על אשתו צפורה ושלושת ילדיה. הצעיר שבהם נולד לפני שנה. חשבתי על הארוחות שוללנו יחד ועל הבירה ג'ינס השחורה שהיה שותה. עכשיו הוא איננו.

סיירת המזוהמים: כמה מלוחמי ימית-הסיר שהשתתפו בקרבות ליד קנטרה

יום המישי, 11.10. אני נאלץ להפסיק לכתוב ועולה לעמדות המוצב. חיילי מצ"ריים מתקרבים לעברנו. אנו יורים בכל הכלים שברשותנו. המצרים מסתתרים מן אחורי תלוליות עפר במרחק כמה מטרים מן הגדר. צריך מרגמה לסלקם. בקשנו הקצבת תחמושת עברנו. חפשו מרגמה 52 מ"מ ומצאנו במוצב כמה פצצות, הפצצות מדעילות. המצרים בורחים מאחורי התלוליות ואנו פוגעים באחד, הנופל בשטח הפתוח. היתר, שכבר הגיעו לתחום מוגן, חוזרים ומנסים לחלוץ את גופת הנפגע. מה קורה כאן? פעם ראשונה שאני רואה חיילים מצריים מסכנים את חייהם כדי לחלוץ נפגעים! ממש כמונו! אנו יורים ופוגעים בחיילים המצרים. 3 גופות צונחות. משתררת דממה. אני מתבונן ל"מטה. בעמדה, רואה את ספרו של משה דיין מפה חדשה גבולות חדשים. משה חדשה, הרוגים חדשים.

אלי ואומר: מנחם הלך. לא הבנתי, ושאלתי: מה? והוא השיב: מנחם נהרג. ירדתי מהגייס, תפסתי אותו הצידה ואמרתי שיספר הכל. הוא סיפר. הוא היה במוצב, במחלקה של חברי. כל היום עברו שם משאיות שתעו בדרך והמשיכו ישר לקנטרה במקום לפנות שמאלה בצומת. היו ארבע כאלה, וכל פעם אנו יצאנו לקראתן והחזרנו אותן. פתאום, בערך ב-2 אחר הצהריים ראינו סקניה עם קבינה אדומה נוסעת במהירות לעבר הצומת. ניצן אמר למנחם שיסתכל על המשאית, ומנחם אמר שבטח תפנה שמאלה בצומת. המשאית הגיעה לצומת אבל המשיכה ישר בכל המהירות לכיוון קנטרה. המח"ט קרא לגבי בקשר הזורה לו לשלוח גייס להחזיר את המשאית. גייס עם נהג בלבד. גבי מתווכח עם המח"ט אבל זה תקיף. אני מביט על מנחם ואומר: מנחם, סע! מנחם, בלי לומר דבר, ניגש לגייס של גבי, מוריד ממנו את המקלע ועוד כלים, לוחץ יד לכולם. פתחנו לו את הקשר למכסימום עוצמה, והוא טס אחרי המשי איתו.

וחצי עושים המצרים סיבוב של הפגזות וגם העמדה שלנו חוספת את המנה שלה. אנו קופצים לאחור, לעמדות מוכנות, עד שייגמר סיבוב ההפגזות וחוזרים לתצפית. על רכס רחוק רואים כמה טנקים מצריים ומאות חיילים מתחפרים. אנו מזמינים טנק שיירה בטנקים המצריים ובח"ר. טנק מצרי נפגע אבל מצליח לסגת. אנו מדווחים למ"פ המגיע אחרי חצי שעה ומביא את המישקפת הגדולה. מציבים אותה על תלת-רגל וצופים. כשיש המנה יהיה צריך עכשיו לברוח ולסחוב אותה, היא כבדה, לכל הרחוקות. חלק ניכר מעשרת הקילו שהורדת עד כה ירדו בגלל המישקפת על הגבעה ההיא. עכשיו התחילו המצרים בפעולה: קייר מו כמה טנקים שלהם למרחק של 2 קילומטר ומעלה משלנו, וגירו את הטנקים שלי נו לעלות לעמדות-אש. איך ששלנו התי גלו נכנסו הטילים שלהם לפעולה. הטילים שלהם מופעלים על-ידי כיתות של 8 איש, חלקם נע על זחל מיוחד וחלק נגרר על שני גלגלים. הטווח שלהם הוא עד 3 קילומטר, ומכוונים אותו בעין בעזרת מט כיוון בדיוק שטני. הטיל מחובר בחוט למכשיר הכיוון. באמצעות החוט החשמלי מכוונים את הטיל גם לרכב הנע לצדדים. להתחמק אפשר על-ידי העלמות מראית המכוון.

טנן מ. אני צועק לו כי יסלק את הגייס אך הוא מניף יד בביטול. שנינו מחפשים בכיסים ההרוגים, האחד שרוף כולה, השני שוכב על הגב ופרט לצבע אפור חיוור של פניו אין רואים כמעט כל פגיעה. פתאום מתחילים לטווח עלינו בפגזים נגד טנקים. הראשון פוגע שני מטר מאחור. אני שובר שיא בריצה מהירה לרגלי הגבעה ואילו מ. רץ לגייס. רק נכנס פנימה, תוקע את המפתח בחור, ופגז פוגע בחלק הקדמי של הגייס שבעלם ואיננו. מ. נשאר עם מפתח ביד, יושב ללא כל פגע על הכסאות אבל כל החלק הקדמי של הגייס נעלם. איזה מזל! הוא בורח במהירות לזחל"ם שבא ביתיים לפנות את ההרוגים. למזל הלך רק הגייס. התברר עוד לא למדו לפחד מהטילים והפגזים של המצרים, אבל תוך יומיים שלושה תשתנה התמונה. עליתי על הגייס וחזרתי לאחור. הערב ירד ואנו נוסעים לחניון הלילה של המישי קדה. ממלאים דלק, מטפלים בגייס ובנשק. ניגשים לאכול, יש מנת-קרב לחמישה איש ליום שלם. קצין האפסנאות מודיע כי יש הקצבה ומחסור במנות-קרב.

לנו, אנשי הסיירת, טוב יותר. סיימת רת זה שם נרדף לגנבים-שודדים. אחת הכיחות שלנו מצאה מוצבי-מעוז נטוש של צה"ל כאשר מחסני המזון שלו מלאים.